

Sygn. akt II K 78/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Kamila Firko

Protokolant Marta Michniewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy T. B.

po rozpoznaniu w dniach 2 kwietnia 2015 roku, 14 maja 2015 roku sprawy karnej

G. M.

syna J. i A. z domu Ś.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 lutego 2014r w Ś., woj. (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył funkcjonariusza Policji KPP Ś. M. K.,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

II. W dniu 23 lutego 2014r w Ś., woj. (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył funkcjonariusza Policji KPP Ś. Ł. M.,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

III. W dniu 23 lutego 2014 roku w Ś., woj. (...) groził pobawieniem życia i zdrowia funkcjonariuszowi Policji KPP Ś. Ł. M. w czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

IV. W dniu 23 lutego 2014 roku w Ś., woj. (...) groził pobawieniem życia i zdrowia funkcjonariuszowi Policji KPP Ś. M. K. w czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I.oskarżonego ***G. M.*** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku, przyjmując iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. tj. występków z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności;

II.na podstawie art. 35 § 1 i 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. oskarżonego **G. M.** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie III i IV części wstępnej wyroku, przyjmując iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. tj. występków z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności;

IV. na podstawie art. 35 § 1 i 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

V. na podstawie art. 91 § 2 k.k. łączy wyżej wymierzone oskarżonemu **G. M.** kary ograniczenia wolności i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności;

VI. na podstawie art. 35 § 1 i 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary łącznej ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt V części rozstrzygającej wyroku kary łącznej ograniczenia wolności zalicza okres zatrzymania w sprawie od dnia 23 lutego 2014 roku do dnia 24 lutego 2014 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

VIII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe w trakcie ponownego rozpoznania sprawy w kwocie 755,96 (siedemset pięćdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) złotych i zobowiązuje go do uiszczenia 180 (stu osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lutego 2014 roku pełniący służbę funkcjonariusze Policji Ł. M. i M. K. podjęli około godz. 21.45 interwencję na ulicy (...) w Ś. wobec trzech osób spożywających alkohol. Jedną z tych osób był oskarżony G. M.. Po wylegitymowaniu oraz pouczeniu funkcjonariusze zakończyli interwencję.

Kiedy uczestnicy zajścia rozchodzili się, oskarżony skierował do funkcjonariuszy słowa obelżywe: „wy k...y, sk....y”. W wyniku takiego zachowania funkcjonariusze podjęli decyzję o jego zatrzymaniu. Podczas zatrzymania oskarżony zachowywał się agresywnie, stawiał bierny opór. Podczas badania przez lekarza w (...) pogotowia (...) skierował do pokrzywdzonego Ł. M. groźbę: „Jak tylko wyjdiesz na miasto bez munduru to cię znajdę i zaj...bię., nie masz już życia na tym mieście.” Następnie do M. K. powiedział: „Ciebie też znajdę, zaj...bię cię, w sumie to już nie żyjesz, ciesz się wolnością”.

Dowód: zeznania świadków – Ł. M. k. 5-7, 94v.-95, M.

K., k. 9-10, 95;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 15-15v., 38-38v., 94v.

Obaj pokrzywdzeni obawiali się spełnienia gróźb przez oskarżonego.

Dowód: zeznania świadków – Ł. M. k. 5-7, 94v.-95, M.

K., k. 9-10, 95.

W trakcie zdarzenia oskarżony był w stanie nietrzeźwości - 3,09 promila alkoholu.

Dowód: protokół badania stanu trzeźwości, k. 4.

W okresie pomiędzy lutym a czerwcem 2014 roku oskarżony leczył się w (...) w Ś. przy ul. (...).

Dowód: pismo Zakładu (...), k. 41;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 15-15v., 38-38v., 94v.

Oskarżony G. M. nie cierpi na chorobą psychiczną w znaczeniu psychozy, niedorozwój umysłowy lub też inne krótkotrwale zaburzenie czynności psychicznych. Stwierdzono u niego zespół zależności alkoholowej i osobowość nieprawidłową.

Podczas zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie upojenia alkoholowego prostego. Nie zachodziły warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód: opinia sądowo - psychiatryczna, k. 83-85.

Oskarżony G. M., urodzony (...), o wykształceniu zawodowym – piekarz, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Pracuje przy produkcji dywanów, uzyskując wynagrodzenie w wysokości 1500 zł miesięcznie.

Był dwukrotnie karany, w 2009 roku za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w 2013 roku za czyny z art. 226 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

Dowód: dane dotyczące osoby oskarżonego, k. 15, 94,

dane o karalności, k. 107-109.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym (k. 15-15v.) oraz wnioski o złożenie przez prokuratora wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie kary łącznej 8 miesięcy ograniczenia wolności. Wniosek ten został uzgodniony z Prokuratorem (k.16). Wyjaśnienia te oskarżony podtrzymał na pierwszej rozprawie głównej (k. 38-38v.).

Podczas ponownego rozpoznania sprawy G. M. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, wyjaśniając jedynie lakonicznie, że szedł ulicą i był zdenerwowany (k. 94v.).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne

Sąd zważył nadto, co następuje:

Dowody w postaci zeznań obu pokrzywdzonych Ł. M. i M. K. oraz protokołu badania stanu trzeźwości G. M. w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzuconych mu czynów. Dowody powyższe znajdują nadto potwierdzenie w wyjaśnieniach samego oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego i na pierwszej rozprawie głównej. Wszystkie te dowody są spójne i logiczne, ich wiarygodność nie budzi wątpliwości Sądu.

W oczywistej sprzeczności z w/w dowodami pozostają ostatnie wyjaśnienia oskarżonego, w których G. M. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, twierdząc jednocześnie, że szedł jedynie ulicą i był zdenerwowany. Dla Sądu oczywistym było, że zmiana stanowiska procesowego oskarżonego była jedynie próbą realizacji innej linii obrony niż ta prezentowana dotychczas.

Nie ulega zatem żadnej wątpliwości, że G. M. w dniu zdarzenia swoim zachowaniem wyczerpał najpierw ustawowe znamiona dwóch występów z art. 226 § 1 k.k., kierując słowa obelżywe do funkcjonariuszy Policji w trakcie wykonywania przez tych funkcjonariuszy czynności służbowych i w związku z przeprowadzaną interwencją a następnie grożąc w tym samym dniu pokrzywdzonym pozbawieniem życia i zdrowia, już poza pełnioną przez nich funkcją publiczną, popełnił dwa występy z art. 190 § 1 k.k. Dowody wskazują też jednoznacznie, że groźby oskarżonego

wywołały u pokrzywdzonych obawę ich spełnienia, zaś oskarżony popełniając cztery zarzucone mu przestępstwa działał w zamiarze bezpośrednim.

Zarówno oba czyny z art. 226 § 1 k.k. jak też te z art. 190 § 1 k.k. zostały popełnione przez oskarżonego w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. (w tym samym dniu, podczas tego samego zdarzenia oraz w identyczny sposób), czego konsekwencją było wymierzenie oskarżonemu następujących kar:

- za czyny I i II – na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. kary 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
- za czyny III i IV – na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Miarkując rodzaj i wysokość kar dla oskarżonego Sąd winien rozważyć zarówno okoliczności przemawiające za oskarżonym jak i obciążające go.

Przeciwko oskarżonemu świadczy przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bezpośredni zamiar, z jakim te czyny popełnił, uprzednia, dwukrotna karalność oraz działanie pod wpływem alkoholu. Należało też mieć na uwadze nagminność tego rodzaju występków oraz panujące powszechnie przekonanie o bezkarności tego rodzaju zachowań. Na korzyść oskarżonego przemawiało natomiast, że obecnie oskarżony pracuje i podejmuje starania, aby wdrożyć się do przestrzegania porządku prawnego. Po przedmiotowym zdarzeniu odbył wielomiesięczną terapię przeciwalkoholową, co ma istotne znaczenie dla oceny jego obecnej postawy życiowej, zwłaszcza, że zarzucone mu czyny zostały popełnione przez niego w stanie nietrzeźwości. Należy również podkreślić, że co prawda oskarżony w 2009 roku popełnił czyn o znacznej społecznej szkodliwości, za który wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności, to jednak drugi z wyroków (2013 rok) skazujących oskarżonego dotyczył przestępstw tego samego rodzaju co stanowiące przedmiot niniejszej sprawy, zaś karę wymierzoną oskarżonemu warunkowo zawieszono.

Sąd baczyl przy tym, aby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oskarżonego oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Uwzględniono także motywację i sposób zachowania się oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego stosunkowo młody wiek.

Efektom tych rozważań są kary ograniczenia wolności orzeczone w pkt I-IV części rozstrzygającej wyroku. Kary te z pewnością nie należą do nadmiernie łagodnych, są sprawiedliwe i zasłużone, będą wymagały podjęcia przez oskarżonego określonego wysiłku, zwłaszcza, że oskarżony wykonuje również pracę zarobkową. Jednocześnie kary te umożliwią oskarżonemu funkcjonowanie w społeczeństwie i wdrożenie się do przestrzegania zasad porządku prawnego.

Orzekając karę łączną przy zastosowaniu zasady absorpcji Sąd miał na uwadze bliski związek czasowy popełnionych przestępstw, ich niewątpliwy związek podmiotowy i przedmiotowy (czyny dotyczyły w zasadzie tego samego zdarzenia). W oparciu o te okoliczności Sąd na podstawie przepisu art. 91 § 2 k.k. w pkt V części rozstrzygającej wyroku wymierzył G. M. karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności.

W oparciu o przepis art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres zatrzymania oskarżonego od dnia 23 lutego 2014 roku do dnia 24 lutego 2014 roku.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o regułę zawartą w art. 627 k.p.k., przy jednoczesnym uwzględnieniu zakazu reformationis in peius, obciążając oskarżonego jedynie kosztami sądowymi związanymi z ponownym rozpoznaniem sprawy (tak też Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 r., II AKa 10/13, Lex).